

Hamburgry na sladko

František Lexinger

Přišlo to tak znenadání. Něco se mi zdálo, už nevím co, a pak mne probudila strašná bolest na prsou. Samozřejmě jsem si myslel, že mám infarkt. Ale konečky prstů mi vlivem nedostatečně okysličené krve nemodraly, tak jsem se zklidnil a při přecházení sem a tam pokojem, jsem se pokoušel přijít na příčinu mých potíží. Ale na nic jsem nepřišel.

Hodiny se táhly a já své procházky prodlužoval na další pokoje. Jenomže bolest neustupovala. A tak nakonec přišlo nevyhnutelné rozhodnutí, nechat se odvést na pohotovost.

Cesta byla neskutečným zážitkem. I když jsem tuto trasu jezdil jednou až dvakrát za měsíc, nikdy mne ani ve snu nenapadlo, jak je strašná. Díky neutuchající bolesti jsem si mnohem víc uvědomoval každý výmol. Nespočet semaforů na poměrně krátkém úseku, který jsme museli hlavním tahem přes město absolvovat, byl pak téměř k nepřežití. Nakonec jsem se ale přece jen dožil kýženého cíle a stanul před ordinací lékařské pohotovosti.

V čekárně již sice sedělo několik lidí, ale když se otevřely dveře ordinace a podivně mdlé oči sestřičky ulpěly právě na mě, její obličej se rozzářil a v tu chvíli si pro mne nepochopitelně, olízla své rudé rty.

„Vidím, že jste na tom velice špatně,“ zahlaholila a svým úsměvem rozzářila celou čekárnu, do té doby zahalenu smutkem a útrpnými pohledy urgentních pacientů. „Tak raději pojd'te jako první, nebo se nám nedožijete ani první večere,“ dodala téměř zpěvem a úkrokem zpět mi uvolnila dveře, abych se mohl vplížit do ordinace.

Lékař mající pohotovost si mne pozorně prohlédl prázdným pohledem umrlce a vyzval mne, abych si svlékl vše z horní poloviny těla. Během svlékání jsem mu popsál své potíže a on mne požádal, abych si lehl na lehátko. Poté ke mně přistoupila postarší sestra, která mi na ruce a nohy při-

pevnila svorky a hned na to mne začala mučit přísavkami přístroje měřícího srdeční činnost.

Prísavky se do mého tukem pokrytého těla doslova zakously, a mne i přes utrpení, které jsem prožíval, napadlo, že se přisály jako ústa hladového důchodce s umělým chrupem. V tu chvíli jsem ale ještě netušil, jak blízko pravdě mé přirovnání je.

Když mi starší ze sester konečně odstranila kusadla přísavek, nebyl mému trápení ještě zdaleka konec. Prísavky nahradilo bolestivé promačkávání kostnatou pěstí pana doktora. Nejdříve začal oblastí břicha, aby prý vyloučil jiné potíže, než které mi nejspíš opravdu způsobuje nemocné srdce. Ale následně ho zaujaly mé „špeky“. Prozkoumal si mne doslova jako řezník vykrmeného vepřika, aby nakonec konstatoval zjevné. Že mám nadváhu.

„Setři, zvažte pána, ať víme, jakou mu nasadíme výživu.“ Sestřička mi pomohla na váhu a při té příležitosti také změřila moji výšku.

„Dvacet kilo nad,“ konstatovala s jistou dávkou uspokojení v hlase.

„To nejni moc,“ nesdílel doktor nadšení své pomocnice. „Ale však my si ho tady vykrmíme,“ pronesl s úsměvem a já, protože mám humor rád, jsem se rovněž zasmál. Do smíchu mi v ten okamžik ale nebylo. Ovšem ne proto, že bych něco tušil, ale bylo to nečekané a pro mne dosti traumatizující. Jsem totiž domácí typ a spaní v cizích postelích tak nepatří právě k mým koníčkům.

Než jsem se vzpamatoval, stál u dveří sanitář s křeslem. „Tady pán vás odveze na lůžkové oddělení, abyste se zbytečně nemusel namáhat. Ještě byste nám mohl umřít,“ pronesl doktor s úsměvem a ukázal mi vlídným gestem ruky na křeslo.

„A nebo taky zhubnout,“ dodala mladší ze sestřiček a hlasitě se rozesmála, zatímco mi sanitář s druhou, rovněž se smějící sestrou, pomáhali do křesla.

Cestu na lůžkové oddělení jsem téměř nevnímal. Stále mne sužovala bolest a nově také obavy z nadcházejícího pobytu v nemocnici. Jediné na co si z cesty na lůžkové oddělení vzpomínám, je okamžik, kdy mne sanitář vyzval, abych se pokusil vstát a položil se na lůžko.

Prohlídku pokoje, které jsem se věnoval ihned po ulehnutí, přerušilo podivné klapání a dušné oddychování, doléhající do pokoje z chodby pootevřenými dveřmi. Ohlédl jsem se po dveřích, abych zjistil o co jde, a málem jsem doopravdy dostal infarkt. Do, v ten okamžik již otevřených dveří, se dralo několik stařenek a staříků se zkrabatělými obličejí, ve kterých jim oči, zapadlé hluboko do očních důlků, zářily jako oči nedočkavých dětí o Vánocích. Stařící se strkali kostnatými lokty. Podráželi si francouzské hole a jeden se dokonce vrhl, anebo byl vržen, před chodítko stařenky, které se již téměř podařilo prodrat do pokoje.

Za první postelí, hned kousek ode dveří, se pak vyplazil jiný stařík, snažící se protézou nohy zahnat rozvášněný, slintající dav zpět na chodbu.

Přítrž celému pozdvižení udělala až sestřička, jejíž hlas se ozval na chodbě: „Tak dost! Vraťte se okamžitě na pokoj, nebo nedostanete večeri!“

Důchodci se zarazili a jako vojáci, okamžitě začali plnit rozkaz. Dokonce i onen jednonohý statečný stařík se vyšplhal na lůžko a svoji dočasnou zbraň si postavil k hlavě vedle lůžka, aby ji měl po ruce pro případ potřeby.

Jakmile rozvášnění stařící uvolnili dveře, vešla sestřička do pokoje a s úsměvem je začala omlouvat: „To víte, když tady leží delší dobu, tak už si nemají co povídat a každý nově příchozí je pro ně velkým rozptýlením.“

Její vysvětlení bylo logické a tak jsem se rychle opět uklidnil. Sestřička mi vpíchla do ruky „flexilku“, jak říkají jakémusi adaptéru pro injekční stříkačky, aby mne nemuseli pokaždé znovu píchat, jak mi s úsměvem vysvětlila a připojila infuzi, která mi měla ulevit od bolesti.

„Tak a teď v klidu ležte. Oběd dneska nedostanete, ale večeri vám donesou,“ řekla téměř mateřským hlasem a vydala se ke dveřím. „A vy na něj dávejte pozor, pane Procházka,“ požádala ještě před odchodem mého spolubydlicího, jednonohého staříka. „A kdyby něco, tak zazvoňte,“ zašeptala a odešla z pokoje.

Ohlédl jsem se po staříkovi, který mne tak vehementně bránil před téměř patologickým zájmem ostatních pacientů a věnoval jsem mu vděčný úsměv.

„Kolik vážíte mladý muži?“ zeptal se stařík.

„Něco přes devadesát,“ odpověděl jsem s úsměvem.

„No tak to si tady chvílku pobudete, odpověděl stařík s dobráckýma očima a hlasitě se rozesmál. „Já doufám, že ne. Já su v nemocnici podruhé v životě a necítim se tady zrovna moc dobře,“ odpověděl jsem nejistým hlasem. „No však uvidíte. Záleží, jak rychle budete přibírat,“ opáčil stařík, jako by mluvil odněkud z dálky. Infuze zřejmě začínala působit a já pod jejím vlivem usínal. „Chtěl ste - říct - hub...“ mluvil jsem stále pomaleji, a protože mi jazyk jako by umdlával, poslední slovo jsem již nedořekl. Následně jsem upadl do spánku.

Vzbudil jsem se až večer. Venku už se stmívalo a pokoj halilo šero. Pomalu jsem otevřel oči a jen matně si vzpomínal, kde jsem. První pohled na strop mi naznačil nekompromisně, že doma, ve své posteli, určitě neležím. Postupně jsem si začal vybavovat tu neskutečnou bolest na prsou a cestu do nemocnice. Když jsem došel ve svých vzpomínkách až do ordinace pohotovosti, opět jsem ucítil bolest přísavek EKG, zakusujících se nelítostně do mého těla. Jenomže na rozdíl od bolesti na prsou, tato bolest byla naprosto skutečná. Bylo to, jako kdyby mi opět sestra přísála přísavky k tělu. Rychle jsem se ohlédl na pravou stranu, ale nikdo tam nestál. Ale v ten moment už má naplno probuzená mysl vnímala něčí těžké oddychování. Ohlédl jsem se tedy prudce na opačnou stranu a v šeru jsem zahlédl dobrácký

pohled mého spolubydlicího. A on se na mne nejen usmíval, zároveň mne štípal svými kostnatými, třesoucími se rukama.

Úlekem jsem nebyl schopen jakékoli reakce. Šok, který jsem v momentě prozření utrpěl, mne doslova přikoval k lůžku. Zíral jsem tedy na dobráckého staříka a odevzdaně čekal, co se bude dít dál. Znenadání se v jeho dobráckých očích mihl stín, který změnil staříkův úsměv ve smutek.

„S - stalo - se - něco?“ vykoktal jsem vystrašeně, když mne konečně přestal oštipovat. „Nic se nestalo,“ řekl stařík podivně zasmušilým hlasem a vyloudil v obličeji nucený úsměv. „Jen si tady asi poležete trochu déle, než jsem si myslel,“ odpověděl a zklamaně si povzdechl. „Aspoň budete mít společnost,“ řekl jsem, i když mne jeho ujištění nijak nepotěšilo a navíc jsem z něj měl tak trochu strach. „Já o společnost nestojím!“ pronesl drsně a jeho dobrácký obličej doznal změny, jaké bych se u něj nenadál. Zatím co můj spolu pacient se opatrně zvedl a začal se pomalu šourat zpět ke svému lůžku, já jsem se podvědomě osahával, abych zjistil, je-li to s mojí nadváhou opravdu tak špatné. Jenomže vzápětí jsem si uvědomil, že od chvíle co jsem se ocitl v nemocnici, nikdo ve spojení s mojí nadváhou nemluví o nutnosti shodit nadbytečná kila, ale právě naopak. Znovu jsem se opatrně ohlédl po staříkovi, který na rozdíl ode mne, vykazoval spíš podvýživu.

O nemocnicích jsem toho do té doby slyšel hodně, ale že by tam někoho vykrmovali, to jsem neslyšel nikdy. A proč by vykrmovali člověka s nadváhou? A obzvlášť dnes, kdy se všude šetří! Dřív než jsem stačil přijít na nějaké rozumné vysvětlení, přerušil mé úvahy divný zvuk, doléhající do pokoje i přes zavřené dveře. Bylo to hlasité, dunivé hučení.

V okamžiku kdy se zvuk začal ozývat, můj spolubydlicí znatelně ožil. Pohlédl na mne a jeho obličej byl opět zalitý úsměvem a neskonalou dobrotou.

„Hamburger,“ oznámil mi s šibalským úšklebkem a hra-

nou ruky si otřel sliny, vytékající mu z koutků úst.

„Vy tady dostáváte k večeři hamburgry?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Jo,“ odpověděl stařík s dětskou radostí v hlase, ale vzápětí posmutněle dodal: „Ale jen když je dost masa.“

V tu dobu už se chodbou rozléhaly další podivné zvuky. Hučení ustalo, ale bylo nahrazeno skřípáním, jakýmsi jako by zoufalým sténáním, drnčením a podobnými, musím říci značně nepříjemnými zvuky, které se mi zarávají i dnes do mozku, jen si na ně vzpomenu.

Můj spolubydlicí vstal, vzal si berle a jako válečný veterán se dobelhal ke dveřím, kde zůstal strnule stát.

Pokusil jsem se vstát také, ale hned jsem zase upadl na lůžko, jako kdyby mne na něj něco strhlo. Hlavou mi prolétla vzpomínka na infuzi. Ohlédl jsem se, ale k mému překvapení byla infuze pryč. Ihned mi došlo, že ji museli odstranit, když jsem spal. Znovu jsem tedy zkusil vstát a tentokrát se mi to podařilo. Pouze se mi trochu točila hlava. Po krátké chvíli už jsem se lehce potácivou chůzí blížil ke dveřím.

Když jsem byl téměř na místě, opět jsem trochu zavrávorál a lehce se dotknul rukou mého spolubydlicího. Stařík se po mě okamžitě ohnal berlí a v jeho očích jsem letmo zahlédl zuřivost, jakou bych u něj nečekal.

„Já tady byl první!“ procedil mezi zuby jako vrčící pes. Když jsem se odvážil opět zvednout ze země, otevřely se dveře a do pokoje vešla sestřička.

„Pane Procházka, dojděte si pro toho svýho hambáče, a žádné rvačky. Nebo příště dostanete ovesnou kaši,“ upozornila staříka a ten se bez jakékoli reakce vybelhal dveřmi ven. „A vy se vraťte na lůžko. Vy máte zákaz sebemenšího pohybu. Copak nám chcete umřít?!“ pokárala mne sestřička a místo úsměvu mi věnovala pohled přísné paní učitelky. „Vám já večeři donesu,“ dodala smířlivěji.

Otočil jsem se tedy a vrátil se na své lůžko. Než jsem si

stačil sednout, sestřička už stála opět u mne a v rukou držela ták, který téměř celý zabírala ohromná mísa přikrytá víkem.

„Můžete vysunout ten stůl prosím vás?“ zeptala se líbezným hlasem a pohládila mne úsměvem. Její prosbu jsem okamžitě a s radostí splnil. Celý den jsem totiž nejedl a pomyšlení na kus mletého masa v křupavé bulce mi zaplnilo ústa slinami. Měl jsem dokonce co dělat, abych je udržel uvnitř. Sestřička pak položila ták na stůl a sundala víko. Jaké však bylo mé překvapení, když mísa odhalila své tajemství. Nebyl na ní totiž vysněný hambáč, ale několik, jako by strachy se třesoucích ovarových kolen. Tučná jídla nepatří k mým oblíbeným, a tak natěšený úsměv vystřídal smutek zklamání.

„Nejní toho nějak moc?“ zeptal jsem se bázlivě a očekával tvrdou odpověď. „Já tohle zrovna moc nemusím.“

„Ale prosím vás, takovej chlap?“ zasmála se, ale v pozadí jejího úsměvu jsem vyčetl počínající zlost. „To víte, nemoc vás oslabuje a tak musíte hodně jíst,“ dodala vlídně. „A abyste to dobře strávil, dostanete ještě něco,“ pokračovala a spiklenecky na mne mrkala.

Jen domluvila, do pokoje vplula copatá výčepní odněkud z Bavor s oroseným tuplákem piva. „A já pivo nedostanu,“ zaškemral stařík, který se mezi tím vrátil a pojídal, na první pohled šťavnatý hamburger v křupavé housičce.

„Ne!“ odsekla sestřička. „Copak si myslíte, že ste tady v nějaké výkrmně?!“

Ode dveří se ještě ohlédla a opět šeptem k mému spolubydlicimu pronesla: „A ne že mu s tím budete pomáhat! Máte rád hamburgry, ne?“ Poté odešla.

Podobně jako první den, probíhaly také dny následující. Na noc a po snídani jsem dostával infuzi, která mne vždy uspala a k jídlu jsem dostával tučné pokrmy, zatím co můj spolubydlicí dostával k snídáním pouze jídla ze studené kuchyně a k večeřím hamburgry. Připadal jsem si jako ve

snu. Celé dny prospat a prožrat, to je sen téměř každého lenocha. A i když jsem nebyl zvyklý na takovou hojnost tučného jídla, rychle jsem si zvykl. Jediné, na co jsem si zvyknout nedokázal, byly ty zvuky. Každé ráno a každý večer po probuzení se vracelo skřípání, sténání, drncání a k tomu ještě radostné, ale také zoufalé a bolestné výkřiky pacientů. To mi dvakrát denně drásalo nitro. Navíc jsem stále netušil, o co jde.

Jednou po snídani jsem se tedy rozhodl přijít věci na kloub. Hned po odchodu sestřičky jsem zastavil infuzi a spánek pouze předstíral. Později, když můj spolubydlící usnul, jsem mu infuzi nalil do čaje. Tehdy jsem poprvé slyšel ony strašné zvuky také v poledne. Stařík stále spal, takže jsem se mohl nepozorovaně přiblížit ke dveřím a nahlédnout na chodbu, abych zjistil, co je způsobuje. Vykoukl jsem opatrně a strnul úžasem i hrůzou. Zjistil jsem totiž, že náš pokoj se nachází na nejvyšším podlaží několik pater vysoké, asi dvacet metrů široké a naopak několik stovek metrů dlouhé haly. Jednotlivá patra byla opatřena ochozy se zábradlím a každé podlaží zabíraly po celé jeho délce pokoje. Vyšel jsem na ochoz, abych lépe viděl a zahlédl jsem tu hrůzu, která mne každé ráno a večer děsila. Bylo to ohromné monstrum, zabírající celou šířku haly, pomalu se sunoucí po kolejích, zapuštěných dole v podlaze. Šlo o obrovský regál s tisíci malých přihrádek po celé své délce i výšce. Nejdříve jsem nevěděl, k čemu přihrádky slouží. Ale když se ze dveří pokojů ve všech patrech vyhrnuli pacienti, okamžitě jsem pochopil. Každý pacient zde měl svoji přihrádku, kde bylo umístěné jídlo. Pacienti pak nosili na ruku pásky s kódy, které jim dovolovaly sáhnout pro jídlo pouze do jejich přihrádky. Sáhl-li někdo do jiné, zasáhl ho elektrický výboj. Monstrum se pomalu blížilo ke mně a jeho duši drásající zvuky doprovázel křik a pláč pacientů, kterým ti silnější brali po vyzvednutí jejich potravu. Monstrum se sunulo dál i bez ohledu na to, že si někdo svůj oběd nestihl

vyzvednout. Několik pomalejších pacientů nestačilo vytáhnout ruku včas a nelítostný obr je přetáhl přes zábradlí. Ti pak padali se zoufalým křikem dolů, do téměř nedohledné hloubky, kde je nemilosrdně drtila malá ocelová kola monstra.

Jakmile se monstrem přiblížilo až ke mně, ozval se opět ten dunivý zvuk, který jsem zaslechl jako první. Ohlédl jsem se tedy po jeho původu a zahlédl jsem ohromná zasouvající se vrata, která pomalu zakrývala další velkou halu. Mezera ve vratech mi dala možnost pohlédnout do jakési výrobní haly. Ale o jakou výrobu šlo, jsem tehdy ještě netušil. Při pohledu na malé človičky, uklízející rudé skvrny z podlahy za monstrem, se mi udělalo špatně. Zapotácel jsem se a opřel se zády o stěnu za sebou, abych neupadl. Když jsem se konečně trochu vzpamatoval, zahlédl jsem jednu ze sester. Doprovázela monstrem po ochozu na opačné straně a vyzvedávala jídlo pro pacienty, kteří nemohli anebo měli zakázáno chodit, tak jako já. Pomalu jsem se vplížil do pokoje a zavřel dveře. Celý roztřesený jsem se dopotácel ke svému lůžku. Tam jsem chvíli stál a zíral z okna.

Krajina venku vypadala naprosto idylicky. Protějšší budova zářila barvami nové fasády. Parkoviště před budovou bylo vydlážděno zámkovou dlažbou, stejně tak jako chodník. Na vchodech do budovy visely velké, barevně rozlišené informační cedule, aby se návštěvníci ve spleti pavilonů nemocnice neztratili, a všude kolem se zelenala tráva, kvetoucí záhony květin. Na lavičkách rozmístěných podél chodníků posedávali lidé. Stromy vítaly návštěvníky třepetkami listů a všem tiše šuměly líbezné písně jara. Jenomže já jsem je bohužel neslyšel. Mojí hlavou zněla jiná hudba. Industriální drsná hudba moderního zdravotnictví.

Podvědomě jsem si sedl na lůžko a následně, třesoucí se hrůzou, jsem ulehl. Zvuky šílenství nebraly konce, a tak jsem se skulil do klubíčka a začal si hlasitě broukat jakousi melodii, jako malé vystrašené dítě snažící se přehlušit

hádku svých rodičů.

Broukání mne brzy odpoutalo od reality a tak jsem usnul. Jak dlouho jsem spal, nevím. Zato probuzení bylo horší než zvonění budíku. Dveře pokoje prořízl zoufalý výkřik nějaké ženy, rychle se ztrácející kdesi v dálce. Po něm následovaly vzrušené hlasy a pak něco bouchlo do dveří. Hned nato se dveře prudce rozlétly a do pokoje nejdřív vjelo pojízdné lůžko a za ním vešel zjevně našťvaný sanitář.

„Tenhle je poslední?!“ zakřičel a za jeho zády se ve stejný okamžik objevil další sanitář.

„Jo, tamhle ten u vokna,“ odpověděl a ukázal na mne prstem. Když dotlačili lůžko až na konec pokoje, obešli mé lůžko každý z jedné strany a vrhli se na mne.

„Pánovi se zachtělo na vejlet co?!“ zeptal se drsně první ze sanitářů a sevřel mne rukama kolem hrudníku, včetně paží, takže jsem se nejen nemohl hýbat, ale téměř jsem se dusil.

„A to vám nikdo neřekl, že zvědavost může člověku zkrátit život?“ zeptal se druhý, když mi pevně sevřel nohy a začal mne tahat k okraji lůžka.

„Přesně tak. Dokonce až vo několik dní!“ dodal první a oba se začali nekontrolovatelně smát. I když jsem se snažil ze všech sil vymanit z jejich sevření, nebylo mi to nic platné. Brzy jsem se ocitl připoutaný na pojízdném lůžku a oba sanitáři mne tlačili ven z pokoje.

Venku v hale už před naším pokojem stála rozlehlá plošina a na ní několik dalších pacientů. Všichni byli připoutáni k pojízdným lůžkům, ale nikdo se nepokoušel ze svých pout uvolnit.

„Necukej se, mladej. To je kvůli naší bezpečnosti.“ řekl mi jeden z pacientů, vedle kterého mé lůžko zastavilo. „Před chvilkou, když mne sem vezli, spadla jedna sestřička dolů. A já bych ji nerad následoval.“

Pád dolů mne také děsil, proto jsem se přestal cukat a ra-

ději zkoumal své okolí, abych si udělal obrázek o situaci.

„Prej nás vezou na jiný oddělení,“ pokračoval můj soused a z úst mu při tom vytryskl gejzír slin. „Tam prej taky budeme dostávat k večeři hamburgry.“

Při jeho slovech jsem si uvědomil, co máme všichni na plošině, kromě toho že jsme připoutáni k pojízdným lůžkům, společného. Byli jsme víceméně tlustí. Ale domyslet další spojitosti už jsem nestačil. Do uší se mi totiž opět tlačil dunivý hukot. Ohlédl jsem se a uviděl mohutná vrata, jak otvírají svůj chřtán. Halu okamžitě zaplavil nasládlý pach, který jsem si při první návštěvě ochozu neuvědomil a nebo tam tehdy prostě nebyl. Plošina se s lehkým cuknutím dala do pohybu a za duši drásajícího skřípění, sténání a drncání se pomalu sunula do vedlejší haly. Hluk to byl tak nesnesitelný, že jsem se nedokázal soustředit na vlastní myšlenky.

Jakmile jsme projeli do vedlejší haly a vrata se za námi zavřela, hluk se o něco zmírnil. Ovšem po krátké chvíli, po kterou se plošina nehýbala, prořízlo relativní ticho ostré zahvízdání, následované hučením. Tehdy jsem si uvědomil, že tento zvuk již také znám. Slýchal jsem ho ve spánku. Ohlédl jsem se tedy, abych zjistil, co ho způsobuje, ale ve stejný okamžik se s neméně odporným rachotem, jaký vydávala plošina při svém pohybu, začalo spouštět zábradlí na její levé straně. A pak jsem to zahlédl. Původce onoho zvuku byl ještě děsivější, než jsem si do té chvíle dokázal představit.

Hrůza mne ochromila na tolik, že jsem na krátký okamžik upadl do jakéhosi nevědomí. Po návratu do reality mi uši trhaly zoufalé výkřiky hrůzy. Sanitáři s hlasitým smíchem odváželi lůžka s pacienty na okraj plošiny. Tam jim vždy uvolnili pouta, a zatímco jeden vyklápěl pacienta z lůžka nohama napřed, druhý ho chytl za rukávy nemocniční košile a při jeho sklouznutí z lůžka ho svlékl doslova jako svlékací párek.

Netrvalo dlouho a přišel na řadu také můj kolega, těšící se na šťavnaté hamburgry. Ale v tuto chvíli se zjevně netě-

šil. Právě naopak. Trhal sebou a řval jako šílený. Pot po krátké chvíli promočil jeho košili a také právě díky potu a mastné pokožce se mu podařilo uvolnit ruce. Pak se začal se sanitáři rvát doslova jako o život. Jenomže sanitáři měli s podobnými potyčkami zjevně velké zkušenosti. Jeden z nich ho chytil kolem krku do takzvané kravaty a pořádně ji utáhl. Za krátkou chvíli zůstalo jeho mohutné tělo bezvládně ležet na plošině. Sanitáři pak neměli problém odtáhnout svoji předposlední oběť na okraj plošiny a tam ji shodit dolů.

I přesto že jsem přišel na řadu jako poslední, přijímal jsem svůj osud s důstojným klidem. Jenomže to bylo pouhé zdání.

„Tak co, užil sis to?“ zeptal se jeden ze sanitářů, když tlačil mé lůžko na okraj plošiny. Ale já mlčel.

„Ten je nějaký klidnej,“ konstatoval druhý, zatímco mi uvolňoval pouta na nohou.

„Nejspíš zešilel,“ odpověděl mu první a začal zvedat nosítka, aby mne shodil do tlamy obrovského mlýnku na maso. A to byla má chvíle. Kopl jsem sanitáře stojícího vedle lůžka do břicha, a když se sehnul bolestí, zasadil jsem mu ještě jeden, pro něj fatální úder. Sanitář se napřímil a s šíleným řevem se skácel z plošiny. Ale to už jsem se snažil nohama chytil sanitáře u své hlavy. Jenomže díky mým ochablým svalům jsem nohy pouze pokrčil a pak jsem sjel z lůžka.

Podařilo se mi ale zachytit okraje plošiny. Ohlédl jsem se dolů, abych si našel nějaké místo pro dopad mimo mlýnek, jenomže sanitář mi začal šlapat na ruce. Z posledních sil jsem se zhoupl a jednou rukou zachytil sanitářovu nohavici. Ten vlivem mé váhy zavrával a zřítíl se do mlýnku. Já jsem se ještě stačil ohlédnout, což jsem ale neměl dělat. Zahlédl jsem tak totiž jeho vyděšené oči. Teď už se nesmál. Ale nevydal ani žádný jiný zvuk. Ani výkřik zoufalství. Pak jsem ho následoval.

Nakonec se mi podařilo zachytit okraje trychtýře obřího mlýnku. Jenomže mi ruce po chladném, krví zbroceném a mastném kovu klouzaly.

V ten okamžik všechno ztichlo a víc si nepamatuji. To, že čtete můj příběh, svědčí o tom, že jsem přežil. Tedy ta část mého těla, kterou mlýnek nestačil semlít. Jezdím teď na svém vozíku, který jsem si zhotovil ze starého skateboardu a říkám lidem, aby žili zdravě. Nemoc totiž může být životu nebezpečná.

Jenomže kdo by věřil podivínovi s polovinou těla, který vypráví takové bláznivé příhody.